

Poep en plas

Dit wordt een vies verhaal, ik waarschuw maar even. Tibbe zit in de poep- en plasfase. Elke peuter maakt dat mee, niets bijzonders. Meestal loopt deze fase synchroon aan het zindelijk worden, een gigantisch bewustwordingsproces op meerdere terreinen. Majorie is begonnen voorzichtig te verklaren dat 'het' in de luier doen toch wel vies is en vooral 'niet groot' en als er toevallig iets in het potje belandt, is het feest en mag er een stickertje geplakt worden. Tibbe heeft ontdekt dat zijn zus

zich regelmatig afzondert op de wc en dat het niet meer vanzelfsprekend is dat hij daar welkom is. Maar ze gaat wel ondeugend kijken als hij 'poep' zegt en kan daar zelfs de slappe lach van krijgen. Je kunt met dat woord dus wat teweeg brengen en dat wapen zet Tibbe maar wat graag in.

Mijn pannenkoeken zijn ineens poeppannenkoeken en van dat woord komt de kleine man zelf bijna niet meer bij. Elin lacht besmuikt mee onder het proestend uitbrengen van: "Dat mag je toch niet zeggen Tibbe!"

Tibbe kijkt ons kringetje rond. Wij, opa, mama en ik, vertrekken geen spier of doen pogingen daartoe en Tibbe herlaadt.

"Poepstroop!" Triomfantelijk met dichtgeknepen oogjes van de pret checkt hij de reactie. Aha, opa gaat voor de bijl bij het zien van de tronie van zijn kleinzoon. Dan wil Elin laten zien dat ze het nog niet verleerd is: "Poepersuiker!" Tibbe stikt er bijna in. "Ach," zegt Majorie, inmiddels ook lachend, "zolang ze het maar hier doen, toch?"

Omdat Tibbe bij vlagen groot wil zijn, heb ik de troon voor de dag gehaald die eerder dienst deed voor Elin en zitten we samen in de badkamer, hij op zijn po-zetel en ik op een krukje. We zingen kinderliedjes om de sfeer luchtig te houden. Of liever: ik zing. Tibbe zucht en steunt. Hij heeft iets gezien in de voorraadkast dat ik hem wel wil geven, maar niet zo maar. Dus doet hij zijn best en kijkt regelmatig tussen zijn mollige beentjes door.

Net als zijn hoofd al aardig rood wordt, springt hij op. Een beetje verbaasd van zijn eigen prestatie wijst hij in de pot. Daar ligt een piepklein keuteltje, eigenlijk de beloning niet waard, maar ik doe wat ik hoor te doen: ik prijs hem de hemel in.

"Geweldig vent, zo moet het. Ik ben trots op je hoor! Kom, even een luier aan. Die hoeft al bijna niet meer om hèn. Kijk nog maar even goed en dan gaan we samen het potje leegmaken in de wc."

Tibbe loopt naar de troon en kijkt. Verbaasd staart hij in het potje, verbijsterd bijna.

"Wat is er Tib?" Maar als ik naast mijn kleinzoon de kop van de hond ontwaar, met een bek die uitgebreid wordt afgelikt, weet ik het al. Als ik het vervolgens aan Tibbe uitleg, krijgt zijn koppie precies die uitdrukking als eerder bij de poepersuiker. Tibbe heeft er een succesverhaal bij! Tja, ik zei het toch, een vies verhaal en dat is het.